

10674_page_1012

Μονής είχε περιέλθει στην κυριαρχία του Σουλτάνου που κατέκτησε την περιοχή. Πολλές από τις κατεκτημένες περιοχές, ο Σουλτάνος τις παραχωρούσε, στους νικητές με την υποχρέωση της καταβολής της δεκάτης, ή τις άφηνε, στα χέρια των νικημένων με την υποχρέωση να πληρώνουν φόρο, χαράτσι, αλλά η πλήρης ιδιοκτησία ανήκε σ'αυτούς. Ειδικότερα, όσον αφορά τα εκκλησιαστικά κτήματα, με τη Διαθήκη (Αχτιναμέ) του Σουλτάνου Μωάμεθ Β' προς τον Πατριάρχη Γεννάδιο Β' Σχολάριο, ο οποίος είχε αναγνωριστεί και επίσημα ως αρχηγός του Έθνους των Ρωμαίων και στη συνέχεια καθορίστηκαν τα προνόμια της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αναγνωρίστηκε ρητά η κατοχή και η διαχείριση των ανηκόντων σ' αυτήν κτημάτων³ και μεταγενέστερα αποσοδήθηκε πολλές φορές με πατριαρχικές παρεμβάσεις κάθε απόπειρα αφαίρεσης ή καταπάτησης εκκλησιαστικών κτημάτων από τους Τούρκους.

Επομένως, την κυριότητα της λίμνης και του διδαρίου, η Μονή τη διατήρησε και μετά την τουρκική κατάκτηση και συνεπώς εξακολουθούσαν να ανήκουν, η λίμνη και το ιχθυοτροφείο, στην απόλυτη κυριότητα της Μονής μέχρι το 1821.

Το δεύτερο ερώτημα στο οποίο έπρεπε να απαντήσουν οι νομικοί ήταν, αν η αυθαίρετη κατάληψη του μετοχίου από το Σουλτάνο το 1821 του έδιδε το δικαίωμα ιδιοκτησίας και κυριότητας.

Στο θέμα αυτό, οι νομικοί, αποφάνθηκαν ότι επειδή ο Σουλτάνος ήταν απόλυτος μονάρχης και η βούλησή του ήταν βούληση του Κράτους και καμιά συνταγματική διάταξη δεν προστάτευε το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, η όποια δήμευση περιουσίας ή ιδιοκτησίας γενικώς από το Σουλτάνο μπορούσε να θεωρηθεί νόμιμη, από οθωμανικό δικαστήριο⁴ όχι όμως από δικαστήριο ελεύθερου κράτους, στο οποίο η δήμευση είναι αντίθετη με τη δημόσια τάξη και τη συνείδηση του δικαίου.

Άρα, λοιπόν, ήταν παράνομη η δήμευση της μοναστηριακής περιουσίας και η μεταβίβασή της στο θησαυροφυλάκιο του Σουλτάνου⁵.

Το τρίτο και τέταρτο ερώτημα που αφορούσε στην περίπτωση παραγραφής της κυριότητας και ιδιοκτησίας, αφού ο Σουλτάνος ήταν δυνάστης του τόπου οι νομικοί αποφάνθηκαν ότι δεν μήρχε περί-

3. Αυτόθι, σ. 6.

4. Αυτόθι, σ. 7.

5. Αυτόθι, σ. 8.

Μονής είχε περιέλθει στην κυριαρχία του Σουλτάνου που κατέκτησε την περιοχή. Πολλές από τις κατεκτημένες περιοχές, ο Σουλτάνος τις παραχωρούσε, στους νικητές με την υποχρέωση της καταβολής της δεκάτης, ή τις άφηνε, στα χέρια των νικημένων με την υποχρέωση να πληρώνουν φόρο, χαράτσι, αλλά η πλήρης ιδιοκτησία ανήκε σ'αυτούς. Ειδικότερα, όσον αφορά τα εκκλησιαστικά κτήματα, με τη Διαθήκη (Αχτιναμέ) του Σουλτάνου Μωάμεθ Β' προς τον Πατριάρχη Γεννάδιο Β' Σχολάριο, ο οποίος είχε αναγνωριστεί και επίσημα ως αρχηγός του Έθνους των Ρωμαίων και στη συνέχεια καθορίστηκαν τα προνόμια της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αναγνωρίστηκε ρητά η κατοχή και η διαχείριση των ανηκόντων σ' αυτήν κτημάτων³ και μεταγενέστερα αποσοδήθηκε πολλές φορές με πατριαρχικές παρεμβάσεις κάθε απόπειρα αφαίρεσης ή καταπάτησης εκκλησιαστικών κτημάτων από τους Τούρκους.

Επομένως, την κυριότητα της λίμνης και του διδαρίου, η Μονή τη διατήρησε και μετά την τουρκική κατάκτηση και συνεπώς εξακολουθούσαν να ανήκουν, η λίμνη και το ιχθυοτροφείο, στην απόλυτη κυριότητα της Μονής μέχρι το 1821.

Το δεύτερο ερώτημα στο οποίο έπρεπε να απαντήσουν οι νομικοί ήταν, αν η αυθαίρετη κατάληψη του μετοχίου από το Σουλτάνο το 1821 του έδιδε το δικαίωμα ιδιοκτησίας και κυριότητας.

Στο θέμα αυτό, οι νομικοί, αποφάνθηκαν ότι επειδή ο Σουλτάνος ήταν απόλυτος μονάρχης και η δούλησή του ήταν δούληση του Κράτους και καμιά συνταγματική διάταξη δεν προστάτευε το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, η όποια δήμευση περιοχής ή ιδιοκτησίας γενικώς από το Σουλτάνο μπορούσε να θεωρηθεί νόμιμη, από οθωμανικό δικαστήριο⁴ όχι όμως από δικαστήριο ελεύθερου κράτους, στο οποίο η δήμευση είναι αντίθετη με τη δημόσια τάξη και τη συνείδηση του δικαίου.

Αρα, λοιπόν, ήταν παράνομη η δήμευση της μοναστηριακής περιοχής και η μεταβίβασή της στο θησαυροφυλάκιο του Σουλτάνου⁵.

Το τρίτο και τέταρτο ερώτημα που αφορούσε στην περίπτωση παραγραφής της κυριότητας και ιδιοκτησίας, αφού ο Σουλτάνος ήταν δυνάστης του τόπου οι νομικοί αποφάνθηκαν ότι δεν υπήρχε περί-

3. Αυτόθι, σ. 6.

4. Αυτόθι, σ. 7.

5. Αυτόθι, σ. 8.